

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

4. Laus perseuerantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

secundam carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis. Iterumque Canone 16. definit: Si quis magnum illud vsque in finem perseverantia donum secerid habiturum, absoluta & infallibili certitudine dixerit, nisi hoc speciali reuelatione didicerit: anathema sit.

Hæc igitur vt fundamentum, vt norma dicendorum, ita posita sint, vt ab illis recessisse sit nefas. Meminimus autem nostri temporis refutari hæreticos, qui de salute, de perseverantia, de prædestinatione docuerunt, tam esse certum quemque debere, vt se prædestinatum debeat fide credere, eaque de re dubitare, infidelitatem esse & incredulitatem, grauissimumque peccatum. Igitur hoc esse temerarium, sana Ecclesie sanctæ docet auctoritas, ita tamen vt velit vnumquemque firmissimam in Dei auxilio spem collocare, in timore & tremore moderato (qualis filiorum Dei esse solet) salutem operari suam, certamque sanctis operibus facere vocationem: quod nobis per meritum omnium fontem Iesum Christum, præstare dignetur is, à quo omnis paternitas, atque aded omnis filiatio, omnis adoptio, & in celo & in terra.

C A P V T I V.

Laus Perseuerantiae.

Nihil est profectò quod ad virtutis alicuius vel adeptionem vel conseruationem nos acrius moueat, quam si eius præstantiam, fructus, necessitatem penitus & præ cæteris introspexerimus: hæc autem sic in Perseuerantia elucet, vt vel solo eius vocis auditu, protinus in mentem vltro veniant. Quis enim vsque aded tardus est, vt, cum perseuerantiam audit, non eam virtutem cogitet, sine qua ceteræ deficiunt omnes, quæ quodammodo sola coronatur, omniumque reliquarum est extrema quædam & consummata perfectio? Ergo exquisitiore nulla probatione, sed neque longiore sermone est opus: est tamen virtus sanctior audiendus, qui præclare & breuiter in illa verba, Sic faciebat Iob cunctis diebus vite sue, commentans ita subdit: In cassum bonum agitur, si ante terminum vite deseratur: quia & frustra velociter currit, qui prius, quam ad metas veniat, deficit. Hinc enim est, quod de reprobis dicitur, Vt his qui perdidit sustinentiam. Hinc electis suis Veritas dicit, Vos estis qui permanistis mecum in tentationibus meis. Hinc Ioseph qui inter fratres vsque in finem iustus perseverasse describitur, solus talaris tunicam habuisse perhibetur. Nam quid est talaris tunica nisi actio consummata? Quasi enim protensa tunica talem corporis operit, cum bona actio ante Dei oculos, vsque ad vitam nos terminum regit. Hinc est, quod per Moysen caudam hostie in altari offerre præcipitur, vt videlicet & Levit. 3. omne bonum quod incipimus, etiam perseveranti fine compleamus. Bene igitur cepta, cunctis

Gregor. ex-
tremol. 1.
Moral.

Ecclesi. 2.
Luc. 22.

Genes. 37.
ex vers.

LXX.
Exod. 29.
& Levit. 3.

cunctis diebus agenda sunt, vt cum malum pugnando repellitur, ipsa boni victoria constantia manu teneatur. Ita ille.

At etiam floridè concinentem D. Bernardum iuuat adnectere: is in quadam epistola Ianuenses alloquens, Et nunc quid restat, inquit, carissimi, nisi vt admoneamini de perseverantia, qua sola meretur viris gloriam, coronam virtutibus? Prorsus absque perseverantia, nec qui pugnat victoriam, nec palmam victor consequitur. Vigor virium, virtutum consummatio est, nutritrix ad meritum, mediatrix ad pramium. Soror est patientia, constantia filia, amica pacis, amicitiarum nodus, vnanimitatis vinculum, propugnaculum sanctitatis. Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo. Denique non qui cœperit, sed qui perseverauerit vsque in finem, hic saluus erit. Saul cum esset paruulus in oculis suis, rex est super Israël constitutus: non perseverans in humilitate, & regnum amisit & vitam. Si cautela Samsonis, si Salomonis deuotio perseverantiam retinuissent, nec is profecto priuaretur sapientia, nec ille viribus. Hoc summa honestatis insigne, hanc totius probitatis vnicam fidamq; custodem, custodiri à vobis firmiter, hortor & precor.

Monstrum est si humano capiti ceruix equina iungatur, aut supernè homo in atrum draconem desinat: quippe principia medijs, media extremis leni connexu, & conueniente modo aptari debent: omnino igitur monstrificum fuerit, si fortibus inijs signauis finis attextitur. Dimidium facti, dicit quidam, qui cœpit habet. cœpisti, dimidium habes: at quid iuuat, habuisse dimidium, si potiore, quæ supererat, parte non adiecta, frustratis incœptis? numquid non iactura tanto grauior, quo etiam acquisita deperdis? tanto turpior, quo celsiore de gradu deturbaris? tanto probrosior, quo procliuius erat hostem iam prostratum, iam protritum debellare? Ecce, primo impetu, in arcem prouolasti, deiectis hostibus, effraçtisque repagulis, eam occupasti; annon eandem defensare, te intra munimenta continere facilius est? Constans esto, attende tibi, circumspice te ipsum: sola nocere potest securitas, teporis mater, inimica vigilantia. Sed opportuniorem locum ista postulant: nunc autem id fit satis, vt, quoniam nihil est quod tanta perfectione inchoetur, vt possit verè & ad extremum, sine perseverantia esse laudabile, cum in omnibus & maximè, vniuersum rerum decursum exoptemus suo debito fine concludi, ita perseverantiam, & quæ ad perseverantiam faciunt excolamus, vt in ea sola vitæ & salutis nostræ momentum omne reponamus.

At hoc ipsum quantum opere ab omni anxia sollicitudine segregatum esse oportet, in tempus aliud differo.

B

C A-